

Dosarul nr. 2ra-2024/21
2-20119307-01-2ra-24122021

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. A. Sandu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, V. Negru, I. Secrieru)

ÎNCHEIERE

02 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39, reprezentată de avocatul Ion Stegărescu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Boris Roman împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 cu privire la constatarea încetării de drept al raportului de muncă, obligarea emiterii ordinului de demisie, anularea ordinului de concediere, încasarea salariului restant, penalității pentru neachitarea salariului, compensației pentru concediul nefolosit și penalității și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 23 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 25 septembrie 2020, prin intermediul poștei (Vol.I, f.d.22), Boris Roman, reprezentat de avocatul Oleg Bondarenco, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39, solicitând constatarea încetării de drept din data de 01 aprilie 2020 a raporturilor de muncă între Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39 și Boris Roman, ca urmare a cererii de demisie depuse la 12 martie 2020 cu obligarea Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 de a adopta și a comunica ordinul privind demisia din funcție începând cu data de 01 aprilie 2020, anularea ordinului Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39, nr.02 din 29 iunie 2020 privind concedierea din funcție în temeiul art. 86 lit.k) Codul muncii, ca fiind lipsit de temei și contrar legii, încasarea plăților salariale și penalităților: a sumei de 2032,00 lei cu titlu de restanța la salariu, a sumei de 1115,56 de lei cu titlu de penalitate pentru neachitarea la timp a salariului, a sumei de 12192,00 lei cu titlu de compensație pentru concediul nefolosit, a sumei de 6693,40 lei cu titlu de penalitate pentru neachitarea la timp a compensației pentru concediul nefolosit, a sumei de 10160,00 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, timp de 30 de ani a activat în funcția de contabil în cadrul Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39. În anul 2009, ca urmare a alegerii noului președinte al Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39, a fost reangajat în funcția de contabil. În luna martie, anul 2020, având o vârstă înaintată, a decis de a se elibera din funcție, însă administratorul sub diferite pretexte îi refuza acceptarea cererii de demisie. Astfel, prin intermediul

poștei, la 12 martie 2020, a expediat o cerere prin care a solicitat eliberarea sa din funcție din inițiativă proprie începând cu data de 01 aprilie 2020, iar din 01 aprilie 2020 a încetat să mai activeze. Nici până la data de 01 aprilie 2020, nici până la începutul lunii iulie, anul 2020, nu a fost contactat de către administrația pârâtului în legătură cu eliberarea din funcție, nu a primit nici ordin de eliberare din funcție și nici plățile salariale cuvenite.

În data de 29 iunie 2020, administratorul Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 i-a transmis copia ordinului nr. 1 din 24 iunie 2020 „Cu privire la primirea-predarea documentației contabile”, din care rezulta că era în continuare angajat în funcția de contabil, fiindu-i solicitat, totodată, continuarea exercitării atribuțiilor de serviciu.

La data de 03 iulie 2020 a adresat Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 o notificare, prin care a atenționat că, din data de 01 aprilie 2020 este eliberat de drept din funcție ca urmare a depunerii cererii de demisie și a solicitat achitarea tuturor plăților ce i se cuvin.

Tot la aceeași dată, 03 iulie 2020, a depus o plângere la Inspectoratul de Stat al Muncii, descriind încălcările admise de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39, solicitând întreprinderea măsurilor de rigoare.

Prin răspunsul Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39, recepționat la data de 10 iulie 2020, a fost informat că a fost concediat de la muncă din data de 01 iulie 2020 prin ordinul nr.02 din 29 iunie 2020, în temeiul art. 86 lit.k) Codul muncii, fiind anexat la răspuns copia ordinului „Cu privire la concediere”. Conform ordinului dat, a fost eliberat din funcție în rezultatul constatării că nu s-a prezentat la serviciu din data de 05 martie 2020, precum și a unor acțiuni culpabile săvârșite.

La 22 iulie 2020 a primit răspunsul Inspectoratului de Stat al Muncii din 16 iulie 2020, prin care s-a stabilit că a fost angajat în funcția de contabil în baza contractului individual de muncă nr. 02 din 01 aprilie 2009 și a fost eliberat din funcție în baza ordinului nr.02 din 29 iunie 2020, în temeiul art. 86 lit.k) Codul muncii, fiindu-i recomandat în caz de dezacord cu ordinul emis, să se adreseze în instanța de judecată. Totodată, Inspectoratul de Stat al Muncii a stabilit încălcarea prevederilor art. 143 alin.(1) Codul muncii de către administrația Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39.

La 31 iulie 2020 a recepționat prin poștă scrisoarea pârâtului datată cu 27 iulie 2020, prin care a fost informat despre necesitatea depunerii unei cereri pentru achitarea compensației pentru concediile nefolosite și la 04 august 2020, prin intermediul poștei, a depus o cerere în acest sens, fiind recepționată de către pârât la 06 august 2020.

Reclamantul a susținut că, refuzul Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 de a adopta până la data de 01 aprilie 2020 ordinul de eliberare din funcție este nelegitim și lipsit de temei. Astfel, a solicitat constatarea încetării de drept din data de 01 aprilie 2020 a raporturilor de muncă cu pârâtul ca urmare a cererii de demisie din 12 martie 2020, cu obligarea pârâtului de a emite ordinul privind demisia din funcție începând cu data de 01 aprilie 2020.

Cu referire la ordinul nr. 02 din 29 iunie 2020 prin care a fost eliberat din funcție, reclamantul a declarat că, acesta este lipsit de temei, alogic și contrar legii. Or, pe durata lunii martie, anul 2020, și-a exercitat atribuțiile funcției de contabil. Referitor la pretinsa neprezentare la serviciu în perioada 01 aprilie 2020-29 iunie

2020 sunt lipsite de temei, în condițiile în care din data de 01 aprilie 2020 a fost eliberat de drept de la lucru, urmare a cererii de demisie. Ordinul a fost adoptat când nu mai avea calitatea de salariat al pârâtului. În ordinul contestat nu sunt descrise acțiunile culpabile imputate lui. Or, în activitatea sa nu i s-a reproșat de către pârât comiterea vreunei fapte culpabile. Atât absența nemotivată de la lucru, cât și comiterea unor acțiuni culpabile sunt abateri disciplinare, care constituie temei de concediere conform art. 86 alin.(1) lit. h), k), art. 206 alin. (1) lit.d) Codul muncii. Ordinul a fost adoptat de către pârât contrar procedurii stabilite la art. 208 Codul muncii.

Referitor la plățile salariale, reclamantul a afirmat că, acestea constau din salariul de funcție pentru lunile februarie-martie, anul 2020, cât și compensația pentru concediul nefolosit. Or, acestea nu i-au fost achitate.

Astfel, salariul de funcție al său este de 1016,00 lei, respectiv restanța la salariu datorată constituie suma de 2032,00 lei, pentru lunile februarie și martie, anul 2020. Penalitatea pentru neachitarea salariului, în temeiul art. 330 alin.(2) Codul muncii, pentru perioada 01 aprilie 2020-01 octombrie 2020, 183 zile, este de 1115,56 de lei ($2032,00 \text{ lei} \times 0,3\% = 6,096 \text{ lei} \times 183 \text{ zile} = 1115,56 \text{ de lei}$).

Plata pentru concediul nefolosit pentru perioada 2009-2020, care nu i-a fost acordat niciodată în perioada indicată, constituie suma de 12192,00 lei ($1016,00 \text{ lei} \times 12$), iar penalitatea pentru concediul nefolosit pentru perioada 01 aprilie 2020-01 octombrie 2020, 183 zile, constituie suma de 6693,40 de lei ($12192,00 \times 0,3\% = 36,576 \text{ lei} \times 183 \text{ zile} = 6693,40 \text{ de lei}$).

Referitor la prejudiciul moral estimat la suma de 10160,00 lei, reclamantul a motivat că, drept urmare a actelor și acțiunilor pârâtului, a suportat și suportă în continuu un stres psihologic, anxietate, suferințe morale și neliniște sufletească, ceea ce-i afectează extrem de negativ starea sa psiho-emoțională.

Prin hotărârea din 04 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Boris Roman și s-a perceput de la Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39 în beneficiul lui Boris Roman plățile salariale pentru lunile februarie-martie, anul 2020, în mărime de 2032,00 lei; hotărârea în partea încasării salariului pentru o lună în mărime de 1016 lei, se execută imediat; s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Boris Roman împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 cu privire la constatarea încetării de drept din data de 01 aprilie 2020 a raporturilor de muncă între Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39 și Boris Roman cu obligarea Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 de a adopta ordinul privind demisia din funcție, începând cu data de 01 aprilie 2020, anularea ordinului Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 nr.02 din 29 iunie 2020 privind concedierea din funcție a lui Boris Roman în temeiul art. 86 lit.k) Codul muncii, încasarea sumei de 1115,56 de lei cu titlu de penalitate pentru neachitarea la timp a salariului, a sumei de 12192,00 lei cu titlu de compensație pentru concediul nefolosit, a sumei de 6693,40 lei cu titlu de penalitate pentru neachitarea la timp a compensației pentru concediul nefolosit și a prejudiciului moral în mărime de 10160,00 lei; s-a perceput de la Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39 în folosul statului taxa de stat în mărime de 270 lei.

Prin hotărârea suplimentară din 13 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea Cooperativei de Construcție a

Locuințelor nr. 39 despre încasarea de la Boris Roman a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5000 de lei.

Prin decizia din 23 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Boris Roman, reprezentat de avocatul Oleg Bondarenco și s-a casat parțial, în partea în care au fost respinse cerințele privind încasarea penalității pentru neachitarea salariului, compensația pentru concediul nefolosit, penalitatea pentru neachitarea indemnizației de concediere, recuperarea prejudiciului moral, hotărârea din 04 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și în această parte s-a emis o nouă hotărâre prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Boris Roman împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 cu privire la încasarea penalității pentru neachitarea la timp a salariului, încasarea compensației pentru concediul nefolosit și penalității, recuperarea prejudiciului moral; s-a încasat în beneficiul lui Boris Roman din contul Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39 suma de 1115,56 de lei, penalitate pentru neachitarea la timp a salariului, suma de 11345,32 de lei, compensația pentru concediul nefolosit, 3063,23 de lei, penalitatea pentru neachitarea indemnizației de concediere, 5000 de lei, pentru recuperarea prejudiciului moral; în rest, au fost respinse cerințele privind încasarea compensația pentru concediul nefolosit, penalitatea pentru neachitarea indemnizației de concediere și recuperarea prejudiciului moral; în rest, a fost menținută hotărârea primei instanțe.

În consolidarea soluției, instanța de apel a reținut că, deși, prima instanța a admis pretenția lui Roman Boris privind încasarea salariului neachitat pentru lunile februarie și martie 2020 în suma totală de 2032 lei, neîntemeiat a respins pretenția privind încasarea penalității. Or, pretenția privind încasarea penalității este una subsecventă fața de pretenția principală de achitare salariului restant.

Redând prevederile art. 143 alin.(1) lit.a),b) Codul muncii, art. 330 alin.(2) Codul muncii, instanța de apel a conchis că, pretenția lui Roman Boris privind încasarea penalității în suma de 1115,56 lei pentru neplata la timp a salariului este una întemeiată și urmează a fi admisă.

Cu referire la prevederile art. 117 alin. (1) Codul muncii, instanța de apel a remarcat că, la actele cauzei este anexată scrisoarea nr.05 din 27 iulie 2020 eliberată de către CCL nr. 39, prin care îi comunică lui Roman Boris că acesta urma să depună o cerere privind achitarea indemnizației pentru concediile nefolosite. (f. d. 20)

Or, acest fapt demonstrează că intimatul recunoaște obligația de plată a indemnizației pentru concediile nefolosite, însă greșit consideră că, aceasta se achită doar cu cererea salariatului, care de fapt urmau a fi achitate odată cu eliberarea acestuia din funcție.

Totodată, la 04 august 2020, Roman Boris a expediat o cerere în acest sens privind achitarea indemnizației pentru concediul nefolosit. (f.d. 21)

Prin urmare, instanța de apel a considerat necesar de admite parțial, pretenția cu privire la încasarea sumei de 11345,32 lei cu titlu de compensație pentru concediul nefolosit, potrivit următorului calcul: /01.04.2009-29.06.2020-11 ani, 2 luni;/ /1 016 lei x 11= 11 176 lei;/ / lunar 84,66 x 2 luni= 169,32 lei/

Pornind de la prevederile art. 330 alin. (2) Codul muncii, instanța de apel a considerat necesar de admite parțial, pretenția cu privire la încasarea sumei de 3063,23 lei cu titlu de penalitate pentru neachitarea indemnizației de concediere.

De asemenea, instanța de apel reținând că, că Roman Boris nu a primit plățile

salariale cuvenite, nefiind achitate de către angajator în termenul prevăzut în contractul de muncă, cât și potrivit legislației muncii, a considerat necesar de a admite parțial cerința lui Roman Boris cu privire la repararea prejudiciului moral, cu încasarea din contul CCL-39 în beneficiul lui Roman Boris a prejudiciului moral cauzat în mărime de 5 000 de lei. Or, cuantumul prejudiciului moral pretins de către Roman Boris în sumă de 10 160,00 lei, este vădit disproporțional și excesiv în raport cu criteriile stabilite la caz și principiul general al echității.

Instanța de apel a notat că, deși, apelantul a invocat ilegalitatea ordinului CCL-39 nr. 02 din 29.06.2020 privind concedierea din funcție lui Roman Boris în temeiul art. 86 lit. k) al Codului Muncii, aceste argumente nu și-au găsit justificare nici în instanța de fond, cât și în apel.

Instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată concluzia instanței de fond cu privire la netemeinicia cererii lui Roman Boris în partea constatării încetării de drept din data de 01.04.2020 a raporturilor de muncă între CCL-39, obligarea CCL-39 de a adopta, de a comunica lui Roman Boris ordinul privind demisia sa din funcție începând cu data de 01.04.2020 și anularea ordinului CCL-39 nr.02 din 29.06.2020 privind concedierea din funcție lui Roman Boris în temeiul art. 86 lit. k) Codul muncii.

La 07 decembrie 2021, Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39, reprezentată de avocatul Ion Stegărescu, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 23 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, repunerea în termen pentru declararea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu adoptarea unei noi hotărâri de remitere a cauzei spre rejudecare sau, în caz contrar, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe în partea adjudecării plăților salariale, penalității și prejudiciului moral și a emite în această parte nouă hotărâre de respingere a cererii de chemare în judecată cu privire la anularea ordinului de concediere, obligarea adoptării ordinului de demisie, încasarea plăților salariale, penalității și prejudiciului moral, compensarea de către intimat a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat dezacordul cu concluziile instanțelor inferioare cu privire la încasarea plăților salariale, penalității pentru neachitarea salariului, compensația pentru concediul nefolosit, penalitatea pentru neachitarea indemnizației de concediere și prejudiciului moral, deoarece le consideră neîntemeiate lipsite de logică juridică, fără a fi motivate suficient de clar.

Recurentul a opinat că, instanțele interioare nu au elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei în legătură cu încasarea plăților salariale, penalității pentru neachitarea salariului, compensației pentru concediul nefolosit, penalității pentru neachitarea indemnizației de concediere și a prejudiciului moral, atât timp, cât însuși reclamantul în instanțele de judecată a declarat cu certitudine că, în luna februarie-martie 2020 nu s-a prezentat la serviciu, dar și-a exercitat atribuțiile sale de contabil, în condițiile stării de urgență declarate prin Hotărârea Parlamentului nr.55 în legătură cu pandemia din cauza Covid-19, prin faptul primirii locatarilor, membri Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39, în zilele de primire la sediul Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39, activând de la distanță, prelucrând actele și depunându-le la organele competente. Or, reclamantul se contrazice, deoarece prin scrisoarea SFS din 17 septembrie 2020 se atestă că nu a fost dată darea de semnă aferentă impozitului pe venit pentru

perioada fiscală a anului 2019. În acesta în perioadă februarie-martie, anul 2020, nu a calculat și nu a achitat salariile angajaților sau propriul salariu, însă era de competența sa, să calculeze și să achite salariului angajaților. Astfel, se demonstrează că intimatul în perioada februarie-martie, anul 2020, nu s-a prezentat la serviciu și nu și-a exercitat funcția nici măcar de la distanță. De altfel, a fost desemnată o comisie la 05 martie 2020 pentru examinarea situației create, care a depistat mai multe nereguli, inclusiv și la capitolul financiar. În aceeași zi, Boris Roman a expediat prin intermediul oficiului poștal cererea de eliberare din funcție din inițiativa proprie, începând cu data de 01 aprilie 2020, recepționată la 16 aprilie 2020, fără a se mai prezenta la serviciu și de a preda actele contabile, pentru ce a denunțat la poliție faptul că contabilul refuză neîntemeiat să predea actele contabile de strictă evidență a Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 39, care le deține în mod ilegal, căruia i-a fost întocmit un dosar contravențional pentru comiterea contravenției prevăzute de art.335 Cod contravențional, care se află în proces de examinare. Astfel, a fost și este în imposibilitate de a verifica actele contabile deținute ilegal de intimat, prin care s-ar putea demonstra dacă nu a încasat compensația pentru concediul nefolosit, ca ulterior să se poată discuta despre calcularea penalității pentru neachitarea indemnizației de concediere și de cauzare a unui oarecare prejudiciului moral. În acest context, în opinia recurentului, se subînțelege că instanțele de judecată au interpretat eronat legea și probele, anexate, or, au aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată. Subsecvent, instanțele inferioare au încălcat normele de drept material.

Instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de dezideratele ce țin de motivarea deciziilor adoptate și au adoptat hotărâri fără a da apreciere probelor din dosarul civil și au aplicat eronat normele de drept material.

Atât prima instanță, cât și instanța de apel, în mod eronat au constatat precum că, reclamantul Boris Roman, doar în intervalul de timp 05 martie 2020-01 aprilie 2020 nu s-a prezentat la serviciu, pe când intimatul nu a fost în toată perioada lunilor februarie- martie. Astfel, nu este evident temeiul juridic de achitare a salariului, penalității și prejudiciului moral, deoarece probe care să dovedească că și-a îndeplinit obligațiunile de serviciu, chiar și de la distanță sau domiciliu, nu a prezentat.

Copia recursului declarat a fost expediată în adresa intimatului conform scrisorii datate cu 24 decembrie 2021 (Vol.II, f.d.74). Din adresa intimatului s-a restituit instanței corespondența cu mențiunea „nereclamat” (Vol.II, f.d.76-77).

Referința la cererea de recurs, în temeiul art. 439 alin.(2) Cod de procedură civilă, până la data judecării cauzei în ordine de recurs, nu a parvenit.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 23 septembrie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă 07 decembrie 2021.

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei instanței de apel către participanții la proces la 07 noiembrie 2021, conform scrisorii de expediere (Vol.II, f.d.27). Din textul recursului se deduce recepționarea de către partea recurentă a copiei deciziei instanței de apel prin intermediul poștei electronice la data de 01

decembrie 2021, anexând în acest sens extrasul (Vol.II, f.d.44). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39, reprezentată de avocatul Ion Stegărescu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39, reprezentată de avocatul Ion Stegărescu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă,

însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39, reprezentată de avocatul Ion Stegărescu.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 39, reprezentată de avocatul Ion Stegărescu, împotriva deciziei din 23 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Galina Stratulat